

раздалечъ отъ началото си, тече подъ земята и извира чакъ до мѣнастирътъ. Въ опаснитѣ времена мѣнастирското население се е крило въ „градището“, на което остаткитѣ още до днесъ се забѣлѣжватъ на единъ високъ връхъ на истокъ до мѣнастирътъ. Градището е било заобиколено съ единъ полуокръженъ зидъ и въ срѣдата му горделиво се издигало една защитна кула. Положението на градището е твърдѣ стратегично, понеже е запазено отъ всичкитѣ страни съ стръмнини. Отъ него се възкачваме по единъ тѣсенъ рѣтъ на по-високиятъ близенъ връхъ Кагъгово. По причина че отъ този връхъ не се гледа свободно на всичкитѣ страни особено къмъ южната страна, отъ гдѣто е била най-големъ опасностъ за нападение на неприятельтъ, намирала се е стража на близкиятъ по-високий връхъ Божурецъ, отъ гдѣто се е давало знакъ на калугеритѣ на мѣнастирътъ и близкитѣ скити — деня съ димъ, ноця съ огънь — да се прибиратъ въ градището. На Спасовскиятъ мѣнастирътъ сж биле подчинени близкитѣ скити. Единъ отъ тѣхъ се е намиралъ на югъ отъ мѣнастирътъ, гдѣто още до днесъ личатъ остаткитѣ на една малка черквица (параклисъ) която е била посветена на Св. Троица. Близо до черквицата се намира една дупка, издълбана въ пещъчливъ камъкъ; тя види се да е служила за прибѣжище на пущинацитѣ. Слѣдитѣ отъ друга една черквица, която по прѣдание е била посветена на Св. Мина, се забѣлѣжватъ въ источната посока отъ мѣнастирътъ, до подножието на връхътъ Божурецъ. Народното българско прѣдание говори за голѣмитѣ имущества на Спасовскиятъ мѣнастиръ; подъ неговата власть сж принадлежали близкитѣ села и селца. Прѣданието споменува, освенъ туй, особено „катърскитѣ ливади“ до с. Кавлаклий, мѣнастирскитѣ чифлици до с. Бейкъой (Карнобашко) и до с. Кортеъ (Новозагорско), както и за многото воденици и тепавици по спасовска